

Námitce této, uplatňující vadnost řízení, nelze dáti za pravdu.

Při stav. komisi ze 17. září 1926 ohradil se ovšem st-l, jak plyne z protokolu o tomto jednání sepsaného, proti zamýšlenému způsobu zastavění, avšak jen proto, že stavba má býti provedena v přílišné blízkosti hranice jeho pozemku a že mu bude odejmuto světlo, nevznsl však námitku toho obsahu, jak je obsaženo v jeho rekursu. Formalisování námitek jest věcí strany a je také její věcí, aby sama kontrolovala, zdali smysl jejího přednesení byl v protokole o stav. komisi správně vystižen. St-l odepřel ovšem podpis protokolu, neuvedl však proto žádný důvod, a netvrdí ani ve stížnosti, že protokol byl snad nesprávně sepsán, uváděje pouze, že stylisace protokolu nenáležela jemu, a že je v něm vyjádřeno, že proti zamýšlené stavbě protestoval. Že takový protest vznesl, je v protokolu skutečně zaznamenáno, avšak tento protest byl vznesen jen s určitého hlediska, nikoliv však z důvodu později v odvolání uplatněného. Vycházel-li proto žal. úřad při svém rozhodování z toho, že dotyčné námitky při stav. komisi vzneseny nebyly, měl pro to dostatečný podklad v protokolu o jednání tom sepsaném.

Pokud se dále stížnost dovolává podání z 25. září 1926 a dovozuje, že v něm byly uplatněny námitky nař. rozhodnutím jako nepřípustné odmítnuté, jeví se i tato námitka bezdůvodnou. Především se nesmí přehlížeti, že § 35 stav. ř. pro Čechy stanoví zcela kategoricky, že nelze přihlížeti k námitkám mimo komisi snad podaným, z čehož plyne, že námitky, má-li úřad k nim hleděti, musí býti vzneseny při komisi samé, leda že by interestu při komisi dostalo se povolení, aby učinil své prohlášení dodatečně v ten způsob, že by tvořilo integrující součástku komisionelního jednání. O takovýto případ však zde nejde. St-l ostatně ve svém podání z 25. září 1926 ani nenamítal, že parcelační povolení dosud nebylo uděleno, a že projektovaná spojovací ulice bude zamýšlenou stavbou ohrožena, nýbrž uvedl toliko, že dle doslechu bylo od provedení dotčené ulice upuštěno a že je nutno, aby buď ulice tato byla zřízena, nebo aby stavba byla vzdálena nejméně 6 m od hranice sousedovy.

Stížnost vytýká dále nař. rozhodnutí nezákonnost proto, že ústní, po případě písemný protest st-lův sluší hodnotiti jako »námitky«, pročez stav. úřad byl povinen naložiti s ním jako s námitkami podle stav. řádu. Než pokud jde o dodatečný písemný protest st-lův, žal. úřad právem jej neuznal za řádné námitky a postup jeho je ve shodě s ustanovením § 35 stav. řádu. Pokud pak jde o ústní protest, jenž, jak stížnost sama uznává, neobsahoval nic více, než zcela povšechné ohražení proti zamýšlenému způsobu zastavění, nepřecisuje stížnost tuto námitku způsobem v § 18 zák. o ss požadovaným.

Č. 7954.

Učitelstvo: * Vdovec po učitelce veřejné školy národní nemá ani za účinnosti zák. č. 104/26 právního nároku na úmrtné.

(Nález ze dne 15. května 1929 č. 9627.)

Prejudikatura: Boh. A. 5332/26.

Věc: Jan W. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran úmrtného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem z 26. prosince 1926 zamítla zšr mor. žádost stěžujícího si učitele Jana W. za poukaz úmrtního kvartálu po jeho manželce Julii W., definitivní učitelce obecné školy v P., zemřelé dne 24. října 1926, poněvadž žadatel vzhledem k ustanovení § 32 zák. č. 274/19 jakožto vdovec po učitelce nemá nároku na úmrtní kvartál.

St-lovo proti tomu podané odvolání zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí zšr-y; vzhledem k námitkám odvolání bylo podotknuto, že rovnoprávnost obou pohlaví nezakládá pro vdovce po veř. zaměstnankyni nebo po učitelce nárok na pohřebné právě tak, jako mu nepřiznává nároku na pensi po ní.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad i zšr posuzovaly sporný případ podle § 32 zák. č. 274/19; o tento předpis opírá se také stížnost, leč neprávem.

Konkretní případ jest totiž s ohledem na data shora uvedená třeba posuzovati již podle předpisů nového zák. z 24. června 1926 č. 104 Sb. o úpravě platových a služebních poměrů učitelstva obecných a občanských škol; podle § 17 tohoto zák. (srovnej též § 32) však platí o úmrtném po učiteli předpis služ. pragmatiky profesorské z roku 1917, totiž § 70 zák. č. 319/1917 ř. z., jehož obsah byl pak také pojat jakožto § 55 do nové služ. pragmatiky učitelské, vydané vl. nař. č. 162/28 s účinností ode dne 1. ledna 1926. Přes to neshledal však nss za nutné zrušiti nař. rozhodnutí pro použití nesprávné normy, poněvadž obsah § 32 zák. č. 274/19 a § 70 pragmatiky profesorské, resp. § 55 pragmatiky učitelské je v podstatě totožný.

Ve věci samé ustanovuje ovšem § 1 odst. 3 zák. č. 104/26 (resp. čl. II. odst. 4 vl. nař. č. 162/28), že, pokud se v tomto zákoně, resp. nař. jinak nestanoví, platí jeho ustanovení o učitelích i pro učitelky.

Z toho však nelze usuzovati, že by v předpisu § 70 pragmatiky z roku 1917, resp. v § 55 pragmatiky z roku 1928 slušelo postavení, které zákon dává vdově po učiteli, vyhraditi také vdovci po učitelce (srovn. nál. Boh. A. 5332/26).

Takovýto důsledek nelze také vyvoditi ani v § 106 odst. 1 ústavní listiny, poněvadž předpis ten toliko praví, že »se neuznávají výsady pohlaví«, neodstraňuje tím však ještě rozdíly v právním postavení příslušníků jednoho nebo druhého pohlaví, kteréž jsou založeny pozitivními předpisy a nemají ostatně také ani povahy »výsad«.

Nelze proto uznati, že by vdovec po učitelce měl po ní právní nárok na pohřebné podle § 70 odst. 1 služ. pragmatiky z roku 1917.

Stejně nelze nárok takový opřít ani o předpis § 70 odst. 3, poněvadž při úmrtí učitelky provdané nejde o svobodnou nebo ovdovělou učitelku. O předpis § 70 odst. 4 pak nelze nárok vdovce opřít již proto, poněvadž tento předpis nedává podle svého znění — slovo »může« — vůbec právního nároku na úmrtné, nýbrž ponechává jeho povolení úvaze úřadu.

— — — — —